

[Aksel Larsen.]

Hensyn til den 9. April, ogsaa naar man er fuldt klar over den vanskelige Situation, Landet er bragt i ved den 9. April, giver dette ikke Regeringen Begrundelse for at gennemføre netop de Foranstaltninger, man gennemfører nu.

Hvad var Socialdemokratiets første Handling efter den 9. April? Det var at virkeliggøre Statsministerens ofte nok luftede Kongstanke, at glemme den Fuldmagt, 800 000 Arbejdere havde givet Socialdemokraterne ved sidste Valg, og at aflevere Regeringsflertallet til de borgerlige Partier, hvor de reaktionære havde fat i den tykkeste Ende. Det er lærerigt, den Maade, hvorpaa Kriselovene er blevet til. Man har talt om, at vi nu har et Folketing og et Landsting og et Ministerting. Men hvordan er Forholdene i Ministertinget? De er aabenbart saadan, at uanset om samtlige Ministre uden Undtagelse er enige om, hvorledes visse Love skal være, maa Regeringen dog ikke søge disse Love gennemført, hvis blot et beskedent Flertal inden for et af Regeringspartierne modsætter sig det. Det siges, at det var 27 af Venstres Medlemmer i den forenede Rigsdagsgruppe, der majoriserede Venstrepartiet, stillede den samlede Regering Ultimatum og gennemtvang en yderligere Forværring af Lovgivningen.

Hvis det er Tilfældet — og det er det —, vil det sige, at vi har faaet saadanne Tilstande her, at 27 Mand af en Rigsdag, der tilsammen tæller 225 Medlemmer, bestemmer, hvad der maa ske, og hvad der ikke maa ske her i Landet. I min Skoletid lærte jeg, at det uheldigste af alt var en polsk Rigsdag, hvor et enkelt Medlem kunde nedlægge Veto. Saa langt er vi dog ikke kommet endnu, men 27 Mand af 225 kan gøre det. De 27 mest reaktionære kan bestemme, hvordan Lovgivningen skal være. Saadanne Tilstande har Socialdemokratiet ført os ud i. Saa er det klart, at Lovforslagene skulde blive, som de blev.

Jeg ønsker at understrege, at denne Lovgivning, denne Nedsækering, aldeles ikke er nødvendig. Ønskede man at komme ud af det, Bramsnæs kaldte den onde Cirkel, kunde man være kommet det ved at gøre en Ende paa Prisstigningen. Dette har man ikke villet hidtil, og derfor er der ikke Grund til at tro, at man skulde have til Hensigt at gøre det i Fremtiden. Ønskede man at afføde de alvorlige økonomiske Følger for Landet, som den 9. April naturligvis maatte medføre, saa kunde det ske paa anden Maade end den, man har valgt, hvor man skærer hele den brede Befolknings

Leveniveau kolossalt ned, men skærer Arbejderklassens Leveniveau mest ned.

Man kunde have foretaget en Nedsækering, om jeg saa maa sige, af den i Landet investerede Kapital. Man kunde have foretaget en passende Beslaglæggelse af den nødvendige Part af Kapitalisternes Formue. Man kunde have betraadt den Vej, som Socialdemokratiet i sin tidligere Periode ofte agitatorisk anbefalede at man betraadte, men som de har været saa bange for som Fanden for det hellige Kors, efter at de er kommet til Magten. Man kunde have taget Pengene, hvor Pengene er, lagt Byrderne paa Velhaverne, have holdt Priserne nede og have skaffet Beskæftigelse til de mange ledige Hænder. Den Opgave var ikke uløselig før den 9. April; den er det heller ikke efter den 9. April.

Lige saa lidt som jeg vil tolerere, at Statsministeren tillader sig at give Befolkningen Umyndighedsattest ved sine haanende og bitre Udtalelser her, lige saa lidt vil jeg tolerere, at Medlem af den omtalte Kolonne, det ærede Medlem Hr. Jens Thomsen, herfra udsteder et Mistillidsvotum til Danmarks og det danske Folks Evne til at klare sig selv ved at sige, at Beskæftigelse til de arbejdsløse kun kan skaffes ved at eksportere dem i Tusindvis eller Hundretusindvis til Tyskland — det var jo det, det ærede Medlem foreslog under Behandlingen af et tidligere Lovforslag. Jeg tror ikke, at den Slags er nødvendigt, og jeg tror ikke, at det i den Situation, Danmark befinder sig i, er den rigtige Maade at tjene Danmarks og det danske Folks Interesse paa og værne Danmarks nationale Frihed og Selvstændighed, naar man gør sig til Talsmand for saadanne Forholdsregler.

Jeg omtalte Statsministerens Udtalelser i hans Fremsettelsestale, hvor han sagde følgende, som jeg gerne vil have Formandens Tilladelse til at citere:

„Det synes at tage Tid, før den danske Befolkning helt forstaaer, i hvilken Situation Land og Folk befinder sig, men det maa vel gaa op for Befolkningen, at foruden Ro og Orden kræves der ogsaa Samarbejde og god Vilje til i Fællesskab at overvinde forhaandenværende Vanskeligheder.“

Jeg er fuldkommen klar over, at Statsministeren og de Kredse, han repræsenterer; jeg er fuldkommen klar over, at Socialdemokratiets Ledelse er besjælet af den dybeste Mistillid til det danske Folk i Almindelighed og til Arbejderklassen i Særdeleshed. Vi har mærket det gennem Aaringer ved den Maade, hvorpaa de har administreret deres